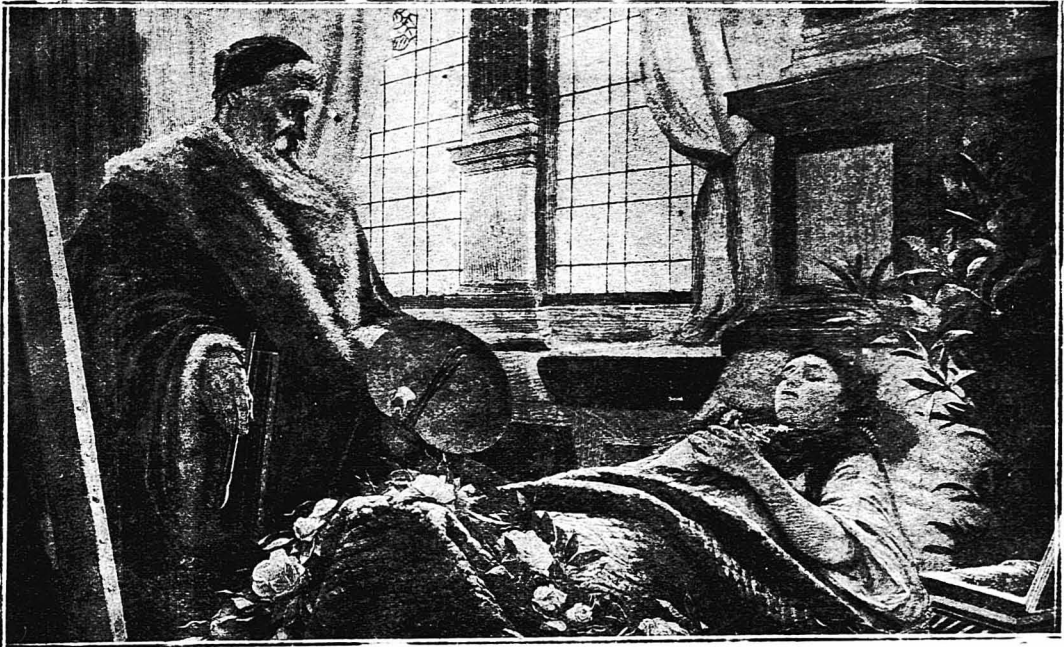

ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ

Ο μεγάλος Ιταλός ζωγράφος Τιντορέττο ζωγραφίζει τη νεκρά κόρη του (Πίναξ του Γερμανού ζωγράφου Φόν Ροχ)

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΣΤΡΑΤΙ

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

(Το τελευταίο αυτοβιογραφικό διήγημα τού περιφήμου Ρευμαελλήνης συγγραφέως τόν όποιον πρώτο τό «Μπουκέτο» περυσίωσε, πρό τριετίας, στο Έλληνικό κοινό

Πάνε δεκάξη χρόνια, πάνα-κάτο, από την ήμερα που έλαβα στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου το βασιό, «Αρχαδιά», για να πάω στην Ελλάδα. Ήταν ή εποχή τού Ιταλοτουρκικού πολέμου. Τά Λαφτανέλλα είχαν κλείσει και είχα μάθει ότι ένας από τούς πιο καλούς μου φίλους, που άφοφίτησε βαριά, ενώ ταξείδευε για την Κωνσταντίνα, είχε πει σε κάποιο άλλο νοσοκομείο τού Πειραιώς ή τόν Αθηνών, όπου μαράζωνε όλοένα, Πήγαινα να τόν βοηθήσω.

Έπάνω στην «Αρχαδιά» γνώρισα κάποιο Περονιανά, ένα γαδουρολάτη μ' επιφάνεια σπόρτομαν. Όπως μου όμολόγησε σε λίγο, ή τον έντελώς άπένταρος και ταξείδειε, όπως κ' έγω, κατάστραμα. Μίλουσαμε Ιταλικά κ' έμαθα ότι τόν έλεγαν Ντουμένζο. Ήταν κάλοστρατηγμένος, με χωματηριστικά νεφροθή και με άλλα διαβόλια. Γινότανε γρήγορα φίλος κ' άρχισαμε τις άμοιβάτες εξομολογήσεις. Έτσι έμαθα πώς ήταν καθήγητής τού άθλητισμού, καταδικασμένος σε άσθνια άρχια, και... λαποδότη. Όσο για τó πρώτο του έπαγγελία, βεβαιώθηκα με τά ίδια μου τά μάτια πώς ήταν άληθινο. Για τó δεύτερο με βεβαίωσε ό ίδιος: Μου βούτηξε τρεις φορές κατά σειρά τó πορτοφάκι μου με τόν έξαινότομο τρόπο. Άξίζε λοιπόν ό φίλος μου όλο μου τó θαυμασμό.

—Ναι, μου έπτε συμπερισματικά, είμαι ιαγνός να κλέψω, αλλά δέν διακινδύνευω την έλευθερία μου παρά σε στιγμές μεγάλης άπογνώσεως. Ως σήμερα ή άσθνίονιά δέ με έξερει για λαποδότη.

Στόν Πειραιά, καθώς αποδιβαζόμαστε, με ρώτησε τί θα έκανα στην Ελλάδα. «Ψάχνω να βωύ ένα φίλο μου άρρωστο, έτοιμόθάνατο ίσως, τού άπάντησα. Θέλω να τόν βοηθήσω».

—Αυτό είναι όραό! φώναξε. Και φανερόνι ότι πρέπει να είσαι άνθρωπος καθώς πρέπει. Κ' έγω είμαι άνθρωπος καθώς πρέπει. Πάμε λοιπόν μαζί να βρούμε τó φίλο σου. Άν βρούμεσαι σ' άνάγκη, θα βοηθήσω ένα πορτοφάκι και θα τού δώσω όλα όσα άρχη μέσα... Έπειτα βλέπομε... Έξ άλλου έλιπίω ν' άγκαλιωριστώ καινού για δουλειά στην Αθήνα. Έσύ έξέρεις τά Έλληνικά, ένώ όχι. Θα σε χρησιμοποιήσω ίσως...

—Δεν πιστεύω να θέλης να με χρησιμοποιήσης για τó δεύτερό σου έπάγγελμα, τού είπα έγω τρουαγμένος.

—Αυτές τίς δουλειές, μου άπάντησε ό φίλος μου, δέν τίς κάνω παρά μόνος μου... και τότε με πρωτόταγο σαν και σένα.

Από μέρες στη σειρά, ψάξαμε όλα τά νοσοκομεία της Αθήνας και τού Πειραιώς, χωρίς να βρούμε ούτε ίχνος τού φίλου μου. Έτσι έγιναν κάθε έλιπιά να τόν βωύ.

Ό Ντουμένζο, που ήταν άνοσοφροπος, σαν όλοι τούς γρήσιους άλητες, έκανε μια βωύ τρελή, κροσίδεοντας την οικογονία και με άλλο τρόπο... ποτέ την έλατρω.

Ήταν άνεπιλήπτα ντυμένος, με άπορο παντελόνι, με άπορο τσάκιση, με σακκάκι από άλματράκι, με όραίο φαθάκι και κωνοθήκη παπούτσια, έτσι που έγω στο πλενό του με τά τραμένια μου ρούχα άποτελούσα μια άνοσοφροφία... Άπό ήθηξής όμως άπογνως, ή αντοφροφία μου δέν ήταν και τόσο άταιριασθή... Έξ άλλου δέν στενοχωριότανε κανείς και πολύ κάτω άπ' τó γενναίοδωρο όρανό της Ελλάδος, και ένώ γινόναμε δουλειά, μασούσαμε άδιάκοτα στραγάλια, έγω πάντοτες κούνητα με τούς Έλληνες κ' ό Ντουμένζο κώνοντας κόχτε με τίς γυναίκες, ως την ήμερα που ό Έξουόδοχος μας μες πέταξε

Παναγίς Ιστράτι

Έξω απ' την πόρτα, εκεί δεν είχαμε πια να το πληρώσουμε το νόμισμα, μη δραχμή την ημέρα.

Ένας καρδακώλης τότε, που είχα κάνει τη γνωριμία του, ανάλαβε με καλοσύνη να με φιλοξενήσει, πράγμα που το δεχτήκαμε μ' ένθουσιασμό. Μά την άλλη μέρα ανακαλύψαμε έπάνω μας φειρές χοντρές σαν καλαμπόκια! Ο Ντομένικο, τρομαρά ξεφορτισμένος για το πάθημά μας, έβγαλε το όλο του ετζέντλημα που έταίριζε, και ξινόταν στη μέση του δρόμου, μέσ' στον κόσμο που περνούσε, μουρμουρίζοντας αδιάκοπα:

— Δέν μ' αρέσουν ή φειρές! Δέν μπορώ να τις υποφέρω!

Διάβολε! σάν να μου έφταναν έμένα και να μπορούσα να τις υποφέρω έγώ! Μά τί να κάνω;

— Έ, καλά, είνε, θά ψάξω για δουλειά κ' έντωμεταξύ θά κοιμηώ στο ύπαιθρο.

Ο Ντομένικο κράτησε το λόγο του και τράβηξε πεζός για την Αθήνα. Έκανα μία βδομάδα να τον ίδω.

Ούδ' έξοκολοφισθήσ' απολαμβάνω τη φιλοξενία του καλού καρδακώλη, εφόσον κάπου-κάπου ληγη δουλειά, ζούσα καλά-καλά, ελευθέρως πάντα σε μία καλύτερη της ζωής μου—έταν, να σου! πάλιν παρουσιάστηκε μπροστά μου ο Ντομένικο.

Ακτινοβολούσε όλόκληρος και δεν ξινόταν πια. Γελούσε με όλα του θά φωνάζα δόντια και μου έλεγε δείχνοντάς μου δυό λίρες στεφάνιες:

— Έλα! στο διάβολο ή φειρές κ' ο καρδακώλης σου!... Έλα μαζί μου στην Αθήνα. Θά κάνουμε ένα ανούμερο ο δυό μας μονάχα και θά κερδίσουμε παρά με σούδα.

— Ένα νοήμιο; ελα ξαγιαρισμένος. Θέλεις να με κάνεις κ' έμένα σαλιμαγκάκο;

Και θυμήθηκα τότε τον καιρό που βρισκόμουν στο Μπερρούτι και στη Δαμασκό, όταν ένας άλλος φίλος μου με έλεγε προσλάβει για νά παίζω σ' ένα θιασο παντομίμας ολόως δημίον κ' άταξηδον... Και φώναξα:

— Θέε μου! Πόσα μαρτύρια θά υποφέρω άκόμη!

— Δέν πρόκειται να υποφέρες κανένα μαρτύριο! μου έξηγήθηκε ο Ντομένικο. Θά κάνεις άπαισιότητα τον έρσοιστήχη πυγμάχο. Έγώ θά κάνω τον ελεγυγελματίας. Θά με προσάλεσης να παίξουμε, θά σου σπάσω λίγο τα μούτρα και το Κοινό θά σπάση στα γέλια, γιατί ο κόσμος πάει στα θεάματα με το γέλιο έτσιμο μέσα στην κοιλιά του! Αυτό θά βαστάει μισή ώρα κάθε βράδυ κ' έτσι θά κερδίζουμε μία λίρα οι δυό μας! Και είσα ένα κ' ένα γ' αυτή τη δουλειά: Άδυνταξ, χαρκετικός, άνθρωπάκος... Θάζης μάλιστα μέσα στο στόμα σου και μερικά καιμιώματα, που θά τ' ατύσης για ψεύτικα δόντια που σου τάσπασα έγώ!

Για ψεύτικα δόντια; Άλλοίμονο, λίγα έλειψε να γτώσω τ' αληθινά!

Ήταν βροχίμο στη σσηνή, ο Ντομένικο, φρούσιος, χορηγετικός, με το άβλητηνο τον σόμα, με προσιδοποήσο, λέγοντάς μου:

— Πρόσεχε! γιατί πρέπει να σου καταφέρω μερικά καλούτσικες γροθίες, επειδή το άρετικό δεν έπυρξέει να το χοροδεύουμε... Άλλά αρετικό πώς έτσι θά κερδίσης μισή λίρα σε μισή ώρα... Τί να κάνης, πρέπει να υποφέρης τις γροθίες μου.

Πώς να τις υποφέρω, διάβολε, στη στιγμή που ήμουν μουσατεθαμένος κούλας από το φόβο!...

Το Κοινό, μόλις μās είδε στη σσηνή να παρουσιάζουμε μία τέτοια αντίθεση, ξεόπασε σ' άρμήματα γέλια. Μου έσφιξε έπειτα ο Ντομένικο το χέρι, πράγμα που μ' έκανε να ουράξω από τον πόνο. Έπειτα φόρμασε τα γάντια της πυγμαχίας και τ'... μασέ άρχισε!

Ο ίδρυάτος μου έτρεξε ποτάμι, πριν άκούη είσοράζωσ τον πρώτη γροθιά. Έξέ άλλω, έπεσε να είμαι έγώ ο έπιθυέμενος, 'Ο Ντομένικο, κρατώντας με μεγάλη δυσκολία τα γέλια του, φιλοξόταν, πράγμα που δεν ήπιγγε κανείς λόγος να το κάνει.

Έξωφρα σοσιάστηκα καταγής, όχι γιατί είχαμε συμφωνήσει έτσι πριν άρχισουμε την πυγμαχία, αλλά γιατί δεν μπορούσα να κρατηθώ πια. Ούτε άκωχα, ούτε έβλεπα τίποτε. Καταλάβαινα μόνο ότι το Κοινό χειροκοπούσε.

Σε μία στιγμή που άνοιξα τα μάτια μου, είδα το Ντομένικο με την πλάτη γυρισμένη πός τους θεατάς, σνεμύενον από πάνω μου να μου ψιφιδίζει:

— Φταίνε, άδελφούλη!... Σήχο τούρα!

Μά πώς να σπρωθώ που ή γη γλίφε μέσα στο κεφάλι μου συμυλάτερα;

Τέλος, σηκώθηκα τρεχίζοντας, κ' ένδο οι θεατάί είχαν διακρούσει από τα γέλια, άναγοτιζόντας μέσα μου ποιές ήσαν ή άμαρτίες μου για τις όποιες έπρεπε να έξιλωθώ μ' αυτά μου τα μαρτύρια...

Η πυγμαχία ξαώφισε. Ο Περούσιανός μου φίλος

πρόσεχε να μη μου καταφέρω καμιά γροθιά, από φόβο μήπως με δή και το βάλο στα τέσσερα. Μουόσασ μεμεις στα πλενά, στέλοντάς με έτσι από τη μία ός την άλλη άκρη της σσηνής, ός πού στο τέλος μου κατάφερε το χαριστικό χέπημα: Μία γροθιά που λίγο έλειπε να μου σπάση όλα μου τα δόντια.

Τυφλωμένος από τον πόνο, με το σαγόνι σακατεμένο, με τη γλώσσα διαχωμένη, όμηρησ προς τα παρασσηνή, ένδο συγχρόνως ή αλλοία έπεφτε. Τα γέλια και τα χειροκοπήματα του Κοινού άπέ-ωξ έφταναν ός τ' άφτιά μου σάν σε δειρο. Το πλήθος ούρλιαζε για να ξαναβούημε στη σσηνή. Μά έγω δεν έννοούσα με κανένα τρόπο να ξαναπαρουσιαστώ μπροστά του.

— Έλα να βροχίμο να τους εύχαριστήσουμε, άδελφούλη, μου έλεγε ο Περούσιανός, αυτός που με έλεγε κανει σ' αυτά τα γέλια. Έλα να βροχίμο... Προέτει... Αυτό πταται το έπάγγελμα...

— Άρησε με ήσυχο με το έπάγγελμά σου! του άπάντησα. Την άλλη μέρα μου φωνόταν πός το κεφάλι μου έλεγε γίνει σαν μαυριλάδα και μεγάλο σαν κούβανι. Τα πλενά μου πονούσαν, δεν μπορούσα να διακρούω το ψωμί.

— Θά γυρίσω στον καρδακώλη μου, είπα στο Ντομένικο. Σ' εύχαριστώ για τη μισή λίρα που κέρδισα σε μισή ώρα.

— Περιμένε, μου άπάντησε, έγω μέσ' στην τούση μου την πρώτη ένδο συλόγον φιλάθλων, που μου προτείνον να δίνω στους μαθητάί του μαθηματα πυγμαχίας. Θά δεχτώ. Σου θά μου χρησιμεύης για διουηνένιας και να δής πός θά ζήσουμε...

Πραγματικά, πέρσασ ήμεις άξεις για δυό άλλητες σάν και μās. Μέσα στο ύπαιθρο, σε μία μεγάλη αυλή που ήταν έπιθυές γ' αυτή τη δουλειά, οι μαθητάί του συλόγον έρχόντουσαν να μάθουν από το Ντομένικο την τέχνη πός να σπάζον τα πλενά του. Ήταν άνθρωποι όλων των τάξεων, από τους πιο πλουσιούς ός τους έργάτες τους βασανισμένους από τη δουλειά.

Ο Ντομένικο δεν έπερε να παλεύη, αλλά μόνο να δείχνη πός πρέπει να γίνεται ή πάλη. Έτσι, μισός στα μάτια του πρόδρον του συλόγον, έβαζε τους μαθητάί να παλεύουν, δινοντάς τους διάφορες άδηγιές, τις όποιες έγώ μετέφραζα Έλληνικά, ένδο συγχρόνως μετέφραζα στο φίλο μου Ιταλικά τις άποριές των μαθητών του...

Μά άρετά σας άπασχόλησα μ' αυτές τις ήλιθότητες.

Μεταξύ των άλλων προτεπιόων μελών του συλόγον αυτού, ήταν κ' ένας μαθητής που ήλιαιονέμος από τους συναδέλφους του, κάποιος Χαράλαμπος, ένας έγκροσ καμιά τριανταριά χρόνων, πολύ ψηλός, πολύ άδύνατος, με μεγάλη μουστιάκια, με πόνες κομμάς και με όρη άποσάλλον. Στεκόταν παρωέρα σιωπηλός και παρακολούθισε με προσοχή τους άλλους που παύεσαν καντιζόντας αδιάκοπα. Ο Περούσιανός μου ώστόσο δεν τον έζώνανε καθόλον και κάθε φορά που έρχόταν ή σειρά του να τον «ιδιάξη», του έσπαζε κριολετικώς τα πλενά.

Ο φτωχός ο Χαράλαμπος, φήλσνος καθώς ήταν, σκευασ όσο μπορούσε, να στο τέλος παραπονήθηκε στον πρόδρον του συλόγον, ο όποιος με παρωάλεσε να πω στον καθρηγιτή ότι τον κλήρωσαν για να δινη μαθηματα και όχι για να... δολοφονή τους μαθητάς.

Ο Ντομένικο, μόλις τού το είπα, έσπασε στα γέλια:

— Μά τί μαθηματα να τού δώσω; μου έλεγε. Αυτός ο ξεχαρδαλωμένος ο Χαράλαμπος είνε καλύτερ για να γίνη τούσάνης και όχι άβλητης. Ο άβλητιάς δεν είνε ούτε για το κοκάλλι του, ούτε για τα ταινιά του χρόνια. Αλή ήταν ίσως κ' ή δική μου γνώμη, μά έγώ έβλεπα λίγο μακρότερα από το φίλο μου... Το μακρολό και σάν άγιον πρόσωπο του Χαράλαμπος, ή ελλοτριονεία του, ή έπιμονή του να μάθη πυγμαχία, ή στωϊκότης με την όποια έπέφερε τα χτυπήματα, μ' έκανε να ύπελπόμεμο ότι κερδόνταν κ' έτσι κάτω απ' το τεπεί του.

Και πράγματι κερδόνταν κάτι. Κάτι φούσι... Η μάλλον... Άλλά πρώτιστα να σας άφισω να κρίνετε μόνοι σας...

Ένα βράδι, χωρίζοντας από το Ντομένικο, παρωάμεφρα να σχολέσω τον μαθητά του συλόγον. Μόλις είδα το Χαράλαμπο να βγαίνη, τον παρωκόλούθησα. Στη γωνία του δρόμου τον πλησίασα και τού είπα:

— Θέλετε να ποιμε μαζί ένα καφέ, κέρ Χαράλαμπε;

Έξενός, άν και ντημέσος φτωχά σάν και μένα, με στρωβοκίτταξε, και για μία στιγμή δίσπασε, πράγμα που με στενοχώρησε. Στάθηκε μπροστά μου σάν στυλός, κινιζιλοντάς με μ' αίσθηθρητά. Έγώ τού χαμογέλασα φιλικά, με τα μάτια άνοιγμένα μ' ειλαιριονεία, για να τού φανερώσω έκεινο που έκαυθα απ' τους άλλους.

— Άν το θέλης κ' εσύ... μου άπάντησε σε λίγο.

— Έπειτα, καθώς καθίσαμε στο καφενείο με ρώτησε:

— Γιατί αλόθάν-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Α.

Από τους πλέον ενδιαφέροντας τύπους που εξήμνησε παρεληθόντων Ισπανός συγγραφέας «ως πλέον πιάντικη και από αυτές τις Ισπανίδες». Κάθε εμφάνισή της και ένα έργο τέχνης. Τόσον αρμονική η σιλουέτα της, τόσο καλλιτεχνικό το ντύσιμό της, και το σπουδαιότερον ότι το ενδιαφέρον όχι μόνον συντηρείται, αλλά και αυξάνει όταν την γνωρίσει κανείς. Πολλή μορφολογία, ή όμοια της ενδιαφέροντα και συγγραμμική, την διακρίνει σπανία παρατηρητότητα, ώστε να ξεχωρίζη έντελως από τον κοσμικό κύκλο που περιβάλλεται. Ίσως γι' αυτό προτιμά να παίζει μοιραίο. Παρωθεύει σ' ένα πολύ εικάζιστο νησί στον γραμμό λόγο της.

H MOUNTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Επί τη άρτιση των Ιταλών αξιωματικών παρετέθη γένια την παρελθούσαν Δευτέραν παρά τη Προσβεντή της Ιταλίας και τη κ. Αγιόττα. Επιρκοιούθησε δεξίσιος.

— Προσεχός θ' αναγγελλθούν οι άραβαθόνες ώρασιότης νεαράς δεσποινίδος μετά γνωστοτάτων κοσμικού κυρίου.

— Το παρελθόν Σάββατον από τις πλέον όραιες αναθροίσεις εις το «Αίντος». Γύρω από το κυκλοτερές χορευτικών τεροαίν διτλή σειρά τραπέζιων. Και στην άμμοιάδι άλλη παράταξις από τραπέζια και όλα κατελιμμένα από των γνωστότερων Αθηναίων κόσμων.

— Ένα τραπέζι άνιρην εις τον προσβεντήν της Ιταλίας και την κ. Αγιόττα, συνιδιωνήτως ήσαν οι παρεληθόντες Ιταλοί αξιωματικοί.

— Χωρικηριστικές σιλουέτες ή κ. Μπόλια εξ Αλεξανδρείας με άσση χωριτώνισ τουλέττα και πλατύγρον πλιν, ή κ. Διλη Παντελιόν με τουλέττα έμτρομέ, ή κ. Αί. Γρηγοριάδη με χίτρονον σινολον ώρασιότατον βέρ-ντ-ό, ή Δις Βόγλη με μπλέ λαβάντ ζωφρέτ, ζωφρόνον καπέλλο και μαντό στην ίδια άποζωσι με τό φόρμα, ή Δις Αβέρσοφ με άσση, ή Δις Π. Αναστασιάδη, με έμτρομέ, ή Δις Μακκά με άσση και κόκκινο έμτρομέ, ή Δις Κ. Λεκατά με χίτρονα, ή Δις Αλέξ. Μακκά με κόκκινο.

— Την παρελθούσαν Κυριαχήν εις τό Σέσιλι άπαρτια από κόσμο Αθηναϊκό και Κηφισσιότιζο. Μερικές έν των παραθερισίων έν εκεί Αλεξανδρινών προσέδιδεν διαφορετικό τόνο ντυσιματος πλέον κοζέτικας τουλέττες, ίσως όμως και πάνο φανταστερές.

— Μία σιλουέττα αιδερία και τύπος άμορφιάς ιδανικής ή Δις

ήρκες την άνάγκη νά πύξ ένα καφέ μαζί μου ;

— Πουός ξέρει! του άπάντησα. Έσεις δέν αισθανθήκατε ποτε τέτοιες άνάγκες ;

— Ναι, άλλοτε, μου ειπε, ένώ τά χείλη του έτρεμαν λίγο.

— Έγώ τίς αισθανόμην άκομα... Ένε κακό αυτό ;

— Καλό, κακό, εινε δουλέα δική σου... Μά σε τί μπορώ νά σού χορημιεύσω ;

Έγώ, άντί νά του άπάντησω, του ειπα :

... Μερικοί άνθρωποι μ' ενδιαφέρουν έξαιρετικά.

— Κακό ενδιαφέρον, Όλοι οι άνθρωποι εινε οι ίδιοι.

— Όχι, δέν εινε άίληθεια αυτό! φώναξα τότε έγώ με δύναμι.

Όλοι οι άνθρωποι δέν εινε οι ίδιοι!

— Α! Έκανε έκνευσις ξαφνιασμένος, και Έπειτα, τεντώνοντας τά μεγάλα του μάτια, ειπε σοβαρά κ' ειρωνικά :

... Δέν εινε λοιπόν όλοι οι ίδιοι... Αφού εινε έτσι, πές στο φίλο σου, τον καθηγητή της ψυχιατρίας, πώς εινε ένα γαιδούρι!

Μ' αυτά τά λόγια ό Χαράλαμπος σηράφηκε και έφυγε, σφίγγοντας μου τό χέρι. Έγώ έμεινα χαφρισμένος στη θέσι μου, ξαφνιασμένος από τό χτίσμα αυτής της άποστρόφου.

Δέν άνεκοινοσω τίποτε άπό αυτά στο Ντομένικο, μά τον παρακάλεσα νά φέρεται πού άνθρωπιανά στο Χαράλαμπο, έξηγώντας του πώς ή διεύθυνσις του συλλόγου μοπορος νά θυμώσση και νά μάς στείλη στο διάβολο, όποτε δά είμαστε άναγκασμένοι νά καταφύγομε πάλι στις φειρες του παραδοχου. (Τό τέλος στο προσεχές).

ΜΠΟΥΚΕΤΟ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-03)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

Έποπτικοί δέ εν έτος... Λοχ. 1901 Έποπτικοί Δις, Άγγλις Μία και δέ' δλην την Άφρικήν και Βελγικόν Κοινόκτηρία συνδρομή Σελίνια 24. Αί έπιστολαί και τα χρηματικά έμβήματα δέον ν' άπευθύνονται προς τον Ίδιοκτητήν του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τά προηγούμενα τέχνη τιμώνται όραξ. 3

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ." : Έν Άμερική Μr. D. STROYMBOS 261 w. 85th Str Ne --York U. S. A. και έν Αιγύπτω—Σουδάν ό κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΡΑΦΗΣ, 12 Sheikh Soliman Pacha, Alexandria, και έν Βελγική Κογκό ό κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΔΑΗΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια την κατα φύλλον κώλην του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» NEW YORK NEWS AGENCY, GENERAL P. O. BOX 1049, NEW YORK, C. T. Y., όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι

Μ. Μ. με τουλέττα έκτάξιως εσκή.

— Από τις όρασιότητες εμφανίσεις ή κ. Γ. Ρόστοβιτς με τουλέττα ιδιότυπη που φανερονη την Παριζιανήν προσέλιση της από χρέπ-σατέν έμτρομέ «Καποινών» και μαντό θαμπίσο γκολ βελούδο, που κατέληγε σε απανός μακρηνά και σινολον ξεχωριστής «Αλλήφ».

— Την παρελθούσαν Πέμπτην άπογευματινή παρά τή κ. και τή κ. Δημ. Φοφούτι εις την μαγευτική έξοχιστήν των έταυρίων.

— Η οικοδόξισσιον έδέχετο φέρονσα τουλέττα από χρέπ έμτρομέ διολέ, βοηθημένη από τις δύο όρασιότητες θηγατέρες της, ή μία με άσση χρέπ-ντι-σιν και ή άλλη με ρός έμτρομέ.

— Μεταξύ των κεκλιμένων παρερισκότων ή κ. και ή Δις Γεωργιάδη, τύπος Άναθροισίας με ζωφρέτ βέρ-νιλι, αί Δες Β. Χαροζόπου ή μία με ταρτά έμτρομέ καρέ και χίτρονον και πλατύγρον φάβνον καπέλλο, ή άλλη με βελούδο μεταξοτό μεξέ σε χωριτόμηνη κούτ, ό κ. και ή κ. Μεταξύ νοστιμοσιότη με χρέπ-σατέν ροζέτο και καπέλλο σε έπιτυχή συνδυασμό γάβας και καστοριού.

— Εμφανίσεις αστασιασινάξ ή Δις Έομα Τυμερζιάν με ταρτά μπλέ και ποιά χωριατιά, ή Δις Νίνα Χρισκοπούλου με ιδιότυπο φόρμα με πιλό άσση και κόκκινη και μαντό δίμοιο, ή Δις Λούτζη έν Μασσαλία με χρέπ «Μπίριαν» μπλέ σαπφίρου που σχηματίζει πολλά παννύ και φάβνον καπέλλο μεξέ.

— Άρκετά τραπέζια μπιός και χορός ζωφρότατος στην εύτυχιστη ταράτσα, περιτροφιμισμένη από πάντες τριανταφοιλιές. Η δόχρητα άποτελείται από φροσμονικά, μεξένο και σαζοφον και έν ναιλάξ έπικαίλλετο με τά μαγευτικά Βιεννέζικα βάζ, που μετέφερο τό ραδιοφώνον.

— Στις Σπέτες άρχισε ή καλοκαιρινή σαλόν. Στην έκεί πλάξ θεώντα πολλές Άθηναίες.

— Κατ' αυτές περισοτότω κίνησις, χωρίς εις τους παραθεριστώντας εκεί Άγγλους αξιωματισούς.

— Ένα τρίο χαριτόν άποτελούν τρεις όρασιότητες άδελφές, αί Δες Α. με τις λεγόμες κορμισσιότιξ τον και τις έμφροτιστές φροσιονομιές τον.

H MOUNTAIN

ΓΝΩΜΙΚΑ

Δέν μποροΐμε νά χωροΐμε κανένα αγαθό, άν δέν τό χαρή μαζί μας κ' ένα άγαπημένο με πρόσσω.

— Όποιος Έξησε άρκετά χρόνια και γνώρισε τον κόσμο, μονάχα αυτός καταλαβαίνει πόση εύγνωμοσιήνη χρεωστοΐμε στον προτάτοφρ μας τον Άδάμ που μάς έφερε τό θάνατο.

— Η καρδιά εινε σάν μύλος που κινείται. Όταν δέν έχη ν' άλέσι, περιστρέφεται άσφατα στο κενό και συντριβεται.

— Η ήδονές εινε τό νόμισμα της εύτυχίας.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΕΜΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικών του σημερινού έξοφύλλου του «Μπουκέτου» εινε έργο του περιφίμου Ισπανού ζωγράφου Γκόγια, γνωστόν με τον τίτλον «Ο Τεγύρος» και είνεσκηται στο Μουσείο του Πράντο.

Η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

που κυκλοφορεί την Πέμπτη εινε αληθινό έντροψήμα, για τό σπίτι, για την έξοχη όπου παραθερισίτε.

Υψη διαλεχτή, συναρπαστική. Εικόνες καλλιτεχνικές. Προμηθευθήτε την αύριανή «Οικογένεια».

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ό επί της όδου Πατησίων Έμποροραπτης έτόιμον ένδυσμάτων κ. Ήρακλής Σελιώτης όπου διέλλθη εκ του Λεωσινιουρου μας προς έξοφύλλου του λογαριασμού του.